

La increïble història dels palmells minats

Ignoro com ens ho vam fer tants infants per incrustar-nos puntes de llapis

Tinc dues cicatrius al front, una al canell, una a l'úter i aviat en tindrè una a l'aixel·la. La marca de la vacuna que els meus pares tenen al braç jo la tinc en un pit, perquè el pediatre (bon pediatre i mal futuròleg) va suposar que era una part del cos que no hauria d'ensenyar mai. També tinc un bony al genoll causat per un cartílag despistat. I un parell de cicatrius a l'ànima, d'aquelles que encara couen quan plou de portes endins.

El catàleg de senyals físics que he anat incorporant inclou una raresa, o el que fins ara em pensava que era una raresa: al palmell de la mà dreta, hi tinc clavada una punta de llapis. Me la vaig clavar quan tenia set o vuit o nou anys. Recordo que un amic dels pares em va explicar que la mina es quedaria al palmell per sempre més, impassible i inofensiva. El grafit no es desfà.

Han passat prop de quaranta anys i sí, la mina encara hi és. Hauria jurat que era una particularitat meva, fins que he llegit aquest poema de l'Estel Solé (<http://www.estelsolepoesia.com/>): "Als vuit anys/ em vaig clavar la punta d'un llapis/ al palmell de la mà./ Gairebé vint anys de pell la recobreixen;/ són seus els meus versos més salvatges./ I seves les meves millors paraules./ Sóc un tros de fusta/ i em faltava el grafit."

Exposo la coincidència al Facebook i descobreixo que som molts els qui anem pel món amb una mina que es deixa veure sota capes de pell. "Deu ser la marca del drac", em diu una altra poeta, fent servir un referent que se m'escapa. El meu, de drac, era màgic, vivia al fons del mar i va inspirar dos versos desoladors: "Els dracs viuen per sempre/ però els nens es fan grans".

Ignoro com ens ho vam fer tants infants per incrustar-nos puntes de llapis als palmells o als dits (o a la cara, que es veu que també n'hi ha). No és una pràctica restringida a una generació: passegen palmells minats l'Estel Solé, que té vint-i-set anys, i l'escriptor David Cirici, que en té seixanta.

El pare del meu pare carregava tot de metralla sota la pell. El iaio Carlos hauria pogut escriure versos realment salvatges. Però a ell li faltava el llapis que ens va foradar a nosaltres.